

lig at operationen gennemføres, og hvis det er nødvendigt med yderligere danske soldater til det, der kaldes NATO's træningsindsats, siger vi også ja til det, for det er som sagt nødvendigt, at det lykkes at skabe det stabile Irak, som vil kunne opstå efter gennemførelsen af valget i januar, som det på kort sigt netop drejer sig om at få gennemført.

Kl. 11.25

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg forstod, at hr. Søren Krarup oven i købet er stolt af det kaos, som Dansk Folkeparti har været med til at sikre i dagens Irak. Men det er klart, at når man hører hr. Søren Krarup nærmest i afsky vende sig mod tanken om humanitet – humanitet forstået som kærlighed til mennesket – forstår man godt hr. Krarups stolthed og begejstring over det, der er sket.

Jeg synes nu alligevel, man skal være hårdhertet, hvis det ikke gør indtryk på en, at 100.000 er dræbt på grund af noget, som hr. Søren Krarup har et direkte medansvar for. Den danske regering havde nemlig aldrig fået flertal, medmindre Dansk Folkeparti og hr. Søren Krarup havde leveret de nødvendige stemmer.

I Politiken fra i går er der en historie om 400.000 irakiske børn, der lider af alvorlig diarré og alvorlig proteinmangel. Det er det dobbelte af det antal børn, der led af de sygdomme, inden hr. Søren Krarups mission, som han er meget stolt af, startede, så jeg vil bare sige, at jeg synes, det er godt, at der i modsætning til hr. Søren Krarup er folketingsmedlemmer, der er optaget af humanitet.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Grædekoner plejer jo at gøre indtryk ved hjælp af deres gråd og den grad af bevægelse, de kan sætte i gang, men derfor behøver de jo ikke nødvendigvis også – jeg vil ikke sige være ubegavede, men ikke kunne fatte, hvad det er, der siges til dem.

Til grædekongen hr. Søvnalds tale om det humanitære vil jeg sige, at det, sagen drejer sig om, er, hvad alternativet var. Det var altså et diktaturstyre, som med den mest modbydelige form for terror og menneskeforagt har slået et stort, stort antal irakere, heriblandt kvinder, ihjel, så jeg beklager: Humanitær forargelse over en operation, der har haft det sigte at bringe et blod-

dryppende diktatur til ophør, er der ikke rigtig noget hold i, selv ikke for en grædekone.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Det er jo sjældent, man møder en feltherre, der i en situation, hvor alt er kaos, hvor alt er mislykket, hvor man har indført undtagelsestilstand, hvor den ene gruppe af den irakiske befolkning er på vej ud af regeringen, hvor 100.000 mennesker er dræbt, og hvor et dobbelt så stort antal børn som før lider, siger: Jeg er stolt over det, jeg har bidraget med. Jeg synes altså, man skal være gjort af noget helt specielt stof, men det er hr. Søren Krarup formentlig også, hvis man synes, det er en stolt situation, og jeg synes virkelig, man skal være langt, langt væk fra denne verden – det er hr. Søren Krarup måske også – for at synes, at det, man er i færd med, virkelig er en succes. Sandheden er jo, at det, der er i gang i øjeblikket, er gået værre, end nogen kunne have forestillet sig.

Alternativet er selvfølgelig at lade den, der er udstyret med mandat til at afgøre konflikter i denne verden, nemlig FN, få lov til at afslutte sit arbejde. Men så kommer vi vel til nogle andre af de punkter, hr. Søren Krarup afskyr, nemlig menneskerettigheder, internationalt samarbejde og forestillingen om, at man løser konflikter mellem befolkninger ved forhandlinger, ved at pålægge pres og ved aftaler. Alt det er jo det stik modsatte af, hvad Dansk Folkeparti står for.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg kan konstatere, at titlerne sidder løst i denne debat. Jeg har selv udnævnt hr. Søvnald til grædekone, det bygger på lang tids erfaring med ham, bl.a. i valgkampe, og nu er jeg blevet udnævnt til feltherre. I betragtning af at jeg aldrig drev det til at blive andet end menig, synes jeg måske, at det er en lidt billig betegnelse; jeg synes, der er andre, det snarere kunne tilkomme at få den.

Kl. 11.30

Men jeg må sige til hr. Søvnald, at det, sagen drejer sig om, er, at det har været nødvendigt at få et diktatur afvæbnet. Det er sket igennem en militær indsats, og den hedder en krig, og krig er altid noget dybt ubehageligt. Det kræver store ofre, og den, der især kommer til at bære krigens byrde, er derfor den, der er mest angribelig, og det har været USA.